

02: x176
BERIGTIGELSER

141
VED

S. T. Hr. Major

O X H O L M S

SKRIFT

om

De danske vestindiske Öers Tilstand.

KIÖBENHAVN, 1798.

Trykt hos ZACHARIAS BREUM.

TIL
HANS HÖIVELBAARNHED

Hr. KAMMERHERRE

M O L T K E,

Riader af Dannebroege,

Prefis i General - Toldkammeret &c.

For at have tordet, med Deres Höivelbaarnheds
Navn pryde et Skrift, lidet eller stort, vil det
vel være Undskyldning, at have, ved samme Skrifts
Udgivelse, havt til Hensigt at gavne det Offent-
lige. Denne Hensigt har Forfatteren havt ved
Udgivelsen af disse Anmerkninger, og paa denne
Grund vover underdanigst at hellige Deres Höivel-
baarnhed samme.

I et for kort Tid siden udkommen Skrift
over de danske vestindiske Öers Tilstand,
har Forfatteren, Hr. Major Oxholm, ikke
allene nedreven alt, hvad der forhen var
skrevet om Vestindien, men især fögt at
tilintetgiøre det Gode, nogle i politisk og
fysisk Magazin for Marti og April 97 ind-
rykkede Breve mulig kunde fremvirke for
Moderlandet. Ved at beskyldte Forfatteren
til hine Breve for Ukyndighed, Misantro-
pie og Karrikatur-Smag, har han ikke al-
lene vildet tilintetgiøre Brevenes umiskien-
delige gode Hensigt, men og tillagt sam-
mes Forfatter uædle Bevæggrunde, hvor-
til dog den Aand, Brevene ere affattede i,
ikke synes at give nogen Anledning.

Uden at indlade mig i nogen Bemærkning over denne Autors Upartiskhed, vil jeg blot gjøre Læseren opmærksom paa den fine Maade, hvorpaa han søger at betage hine Breve, som han siger har foranlediget ham til at skrive, deres Troværdighed. Han fremsætter nemlig først i Skriftet en Beregning over Kolonisternes Gield til Kongen, som skal være grundet paa de derover holdte Regnskabs-Bøger; men i denne Beregning har han ikke indbefattet med i Gieldens Massa hverken de Plantererne til Negeres Indkiøb bevilgede Laan, eller nogle andre Poster, som fiden skal vises. Ved den store Forskiel, som heraf opstaaer mellem den af ham angivne Gieldens Massa og den i Brevene anførte, troer han at have betaget ommeldte Breve al Troværdighed. De i samme omtalte Misbrug benægter han ikke, men søger blot at fremstille dem som ubetydelige,

ge, og som saadanne, der finde Sted ved enhver Indretning. I övrigt vil jeg ikke her indlade mig i nogen Formodning om bemeldte Breve ere skrevne her eller paa St. Croix, ligesom jeg ikke heller vil bruge den Leilighed til Kritik, Majorens Bog giver en saa riig Anledning til ved dens paa hver Side vrimlende Feil mod Sprog og Logik; han kunde ellers beskyldes mig, ligesom Brevenes Forfatter, for personlig Had og Dadlesyge; men jeg vil blot her fremsætte de Data, paa hvilke Forfatteren til Brevene formodentlig har bygget sin Beregning over Kolonisternes Gield til Kongen, og dernæst tilføie nogle Anmerkninger.

Da Autor til Brevene sandsynligvis ikke er kongelig Betient, kunde han folgelig ikke have Adgang til den Kilde, hvorafr Majoren har hentet sin Beregning. Nogen lokal Kundskab tilligemed Thaarups Statistik, og Hr. Rektor Wests Bidrag til Beskrivelse over St.

Croix, have derfor formodentlig været hans Veiledere, og efter disse vil jeg da, tilligemed ham, antage følgende Beregning:

Thaarup ansetter i sin Statistik pag. 441 Beløbet af det for kongelig Regning Hollænderne afkiøbte Laan til

d. C. Rd. 4,000,000

Efter den Maade, Thaarup fortæller det paa, maatte Autor af Brevene tro, at dette var allene Beløbet af det Terborkiske Laan. Det er bekiendt, at der fildigere var indkiøbt et mindre hollandsk Laan; omtrent

500,000

Af Majorens Skrift sees, at det endog var større. Efter Hr. Rektor West, som Thaarup sammesteds beræbber sig paa, havde Stats-

kas-

kassen og Banken aparte Fordringer hos Plantererne, til Beløb af 1 à 1½ Million Rigsdaler; Mid-

1,250,000

Rektor Wests Skrift udkom i 93. Det var altsaa troligt, at Rektorens Beregning ikke gik længere end til Enden af 92. Man vidste, at der fildigere var laant til vestindiske Plantere omtrent

350,000

som af Majorens Skrift sees at være rigtig. De Plantererne til Negeres Indkiøb i Aarene 93, 94, 95 og 96 bevilgede Laan anslagne for

600,000

som og stemmer med Majorens Beregning. Af de Plantererne i Kredit-Sedler

laan-

laante 120,000 Rdl. antog han, at der endnu i Januar 96 var i Cirkulation i det minste

50,000

Tilfammen d. C. Rd. 6,750,000.

Altsaa 7,50,000 mere end han angiver Geldens Maffa for. Har nu Autor til Brevene feilet, er det skeet paa Autoritet af almindelig erkjendte Skrifter; Feilen altsaa deres og ikke hans.

Forfatteren af Brevene kunde, da han i det Hele röber faamegen Sagkyndighed, ikke være uvidende om, at adskillige Plantere havde afdraget mere paa deres Geld, end dem efter Planen var paalagt; som og, at Andre tvertimod fode i Restance. De første arbeide paa at befri deres Plantage for Geld; de andre mulig efter modsat Plan. Og om de første endog havde afbetalt et Par hundrede tusend Rigsdaler mere end de fiste havde

de paadraget dem i Restancer, blev der endda efter foranførte Regning over 6 Millioner igien.

Det til Negeres Indkiøb bevilgede Laan har Majoren rigtig nok særskilt anført, men ikke beregnet med til Geldens Maffa, da de dog for de 4 første Aar, i Følge hans egne Ord, udgiøre over 600,000 Rd. Ligeledes de efter Freden mellem Engelland og Amerika i Aaret 83 af adskillige Handelshuse til Kongen transporterede Fordringer. Kongen modtog disse Fordringer for at redde Handelshusene i en kritisk Tidspunkt. Banken antog Fordringerne som Hypotek og laante derpaa, og de indkræves siden som anden Geld til Kongen. Hvorfor da ikke regnes med blandt det, Kongen har tilgode i Vestindien? Disse Fordringer vare, især for eet Handelshus, betydelige, og udgiorde tilfammentagne, saavidt jeg har kundet erfare, meget over en halv

halv Million Rigsdaler. Det i Kredit-Sedler giorte Laan har Majoren ikke heller regnet med. Naar nu disse tre Debit-Poster, og mulig nogle flere blive tillagte det, Majoren angiver for Gieldens Massa, blir Forskiellen mellem ham og Brevenes Autor ~~klæffa~~ a betydelig, som den pag. 25 angives for; og Feilen, Autor til Brevene har begaaet, bestaaer nok fornemmelig deri, at han har sat St. Croix isteden for de danske vestindiske Öer. Overalt synes det ikke at have været Hensigten ved de ommeldte Breve, at vise de vestindiske Kolonisters Gield til Kongen, men blot at varsele mod de Misbrug, som maaskee alt ere, og sandsynlig endnu kunde blive begaaede ved deslige Laan.

De tre paa hinanden følgende ufrugtbare Aar overtydede enhver Plantage-Eier om det Uvisse i Fordelen ved Sukker-Avlingen. Mange Plantere paadroge sig i disse tre Aar saa megen Gield til Kiøbmænd og andre,

andre, at de følgende frugtbare Aar neppe vilde have været tilstrækkelige til at betale samme, derfom ikke Produkterne tillige vare stegne i Priis. Endskiøndt nu denne gunstige Vending reddede for denne Gang mange Plantere fra Undergang, levnedes dog hos mange af dem en ikke ugrundet Frygt for at ligesaadanne ufrugtbare Aar kunde indtreffe igjen. Adskillige have formodentlig, tildeels af denne Aarsag, benyttet dem af nerværende Konjunkturer, og folgt deres Plantager til uhörte höie Priser; og blandt disse er jo baade Majoren selv, og Major Söbödker, de tvende største Plantage-Eiere paa Landet, nest de grevelige Schimmelmanske Arvinger. Om de har havt andre Aarsager, vedkommer ikke mig her at afgjøre. Men at den ovennævnte har været een blandt dem, er en meget rimelig Formodning.

Andre Plantere, og deriblandt formuende Folk, som ikke kunde finde vederhæfti-

ge Kiøbere til deres Plantager, lagde Plan til at faae kongelig Laan paa samme, i Forhold til nerværende høie Værdi. En Deel af dette Laan kunde de da anvende til at kiøbe Eiendomme for i Amerika eller Engeland; hvor de, om ufrugtbare Aar indtraf, og Prisen paa Produkterne blev ringere, kunde have et Tilflugtssted. At Ingen af dem, som har faaet særskilte Laan, jo har anvendt en Deel deraf til dette Brug, vil neppe nogen kunde paaftaae. Jeg vil ingen levende nevne, men en alt for nogle Aar siden død Planter, George Biggs, der eiede sin Plantage næsten fri for Gield, fik Laan og anvendte samme til at kiøbe Eiendomme i Engeland for sin Søn.

Rygtet om flere flige Planer, veed jeg, var den eneste Aarsag til Brevenes Publikation; og at Intet uden ivrig, mulig overdreven Patriotisme bevægede Forfatteren til at tilfidesætte egen Interesse; og at udsætte sig for

for Had af en eller anden, som derved maaſkee følte sin Beviisthed faaret. Sikkert var det ikke hans Hensigt, at fremstille nogen Administration eller Embedsmand fra en ærefornærmende Synspunkt, eller at injuriere nogen personlig *). At Tingene vare af den Natur, at de ikke kunde fremsættes med Tydelighed, uden at nevne den vestindiske Regjering med Flere, stod jo dog ikke, synes mig, i hans Magt at endre.

At negte det Gode, Kiøbet af det hollandske Laan for kongelig Regning har virket saavel for Moderlandet som for Kolonierne, vilde enten røbe Enfoldighed eller Ondskab. Men dette troer jeg med

Au-

*) Rigtig nok har han i det 3die Brev fortalt Anekdoter, som kunde have været udeladte; men jeg maa og tilstaae, at Manden, de sigtede til, ved sine mange Synder havde fortient denne Revfelse.

Autor til Brevene, at flere Laan ere unödvendige, og at Kolonisterne bör for Fremtiden hielpe sig selv.

Majoren beregner pag. 68 St. Croix efter Penge, at være værd omtrent $33\frac{1}{2}$ Million Rigsdr., og pag. 26 hele Landets Giæld efter Qvart pro Cent-Skatten til omtrent $10\frac{1}{4}$ Million; og fölgelig, siger han, er Faren for Kolonisternes hastige Forarmelse endnu ikke stor. Formodentlig er Jorderne og Verkerne i Majorens Kalkul taxerede efter nerværende Priiser. Hvorlænge disse vil vedvare, kan Ingen bestemme; men at de ikke for bestandig vil holde den Priis, de nu ere i, derom er nok Alle enige. Dette tilstaaer jeg gierne, at saalænge frugtbare Aar følge hinanden, og Produkterne blive i den Priis, de har været i de sidste fem Aar, staae Kolonisterne ingen Fare for at blive forarmede.

Pag. 48 anförer Majoren Beviis for, hvor betydelige Fordele Plantage giver af sig

fig i gode Aar. Et andet Sted angiver han Aaret 93 for overmaade frugtbart; og 94, 95 og 96 for maadelige, ikke flette Aar. At Priiserne for Produkterne har i disse Aaringer været overordentlig høie, veed Enhver. Og bliver det da ikke desstørre Skam for Kolonisterne, at man i alle disse Aar, og endnu i 97, maa höre de Handlende idelig klage over Vestindianernes seendragtige Betaling, see St. Croix Aviser opfyldte med gientagne Erindringer og Trudslers med Sögsmaal for Regnings-Krav, og at der aarlig indstævnes nogle hundrede Giølds-Sager for Forligelses-Kommissionen, at Kiöbmændene her ofte maa lade vestindiske Vexler protestere, og endelig at der, endog i disse Aaringer, ere Plantere, som have paadrager dem Restancer. Ja endog de, som have faaet Laan til Negeres Indkiøb, stode, efter Majorens egen Beregning, ved Enden af Aaret 96 i Restance for over 18,000 Rd. Maa

man paa Grund heraf ikke fristes til at spørge: hvor giør da Plantererne af deres Penge? og kan Majorens egen Beregning ikke give Anledning til at tro, at Autor til Brevene har Ret i hans Formodning om, at Plantererne henfattede deres Penge enten i Amerika eller Engeland? Dog jeg tvivler ikke paa, at jo Majoren kunde give ligesaa god Forklaring herover, som han pag. 19 har givet over Ordet Inter.

At de Laan. Plantererne har faaet til Negeres Indkiøb, har gjort Landet Nytte, negter jeg ikke. Især har den Mand, der selv, eller ved underordnede Interessentere, kiøbte de fleste af de ved engelske Skibe til St. Croix indbragte Neger-Ladninger, og igien udfolgte dem i mindre Partier til Plantererne, høfter betydelige Fordele ved dette Laan. Alle øvrige Anmerkninger, som kunde giøres i denne Anledning, vil jeg forbigaae, da jeg ellers kunde blive beskyltet for

for at sætte Vedkommende i „et Lys, antændt af Karrikatur-Smag“; uagtet jeg ikke begriber, hvad der skal forstaaes ved denne Frase.

At Aaret 96 i Brevene angaves for et frugtbart Aar, kommer, som Enhver let kan indsee, deraf at de ere skrevne i Begyndelsen af Aaret, da Udfigterne efter Alles Mening lovede en overmaade riig Höst. At der siden indtraf langvarig Tørveir, som skadede især Nordfiden af Landet, kunde jo ikke forudsees. Angaaende Majorens Mening, at der i 96 blev kun lidt Sukker uds muglet, da vil jeg derved blot gjøre denne Bemærkning, at, skönt han pag. 68 siger, at Landet eier 14 Skonnerter og 34 Barker, hvoraf, som bekiendt, størstedelen bruges til at bringe Produkterne fra Udbayerne til Toldstæderne, var der dog i Begyndelsen af Maj, paa en 14 Dages Tid, næsten ingen at faa til at bringe Produkter til

de danske Skibe. Rygtet sagde, de vare alle emploierede ved at bringe Sukker over til de engelske Skibe paa Tortola, som skulde vare færdige til at gaae hiem med Konvoien. Sandt er det, at nogle Dages Stille opholdt dem, da de ellers med god Vind ofte gjøre Reisen i mindre end 48 Timer. Selv har jeg i Følge med en Ven, i samme Maaned, fra Nordsidens Bierge, paa engang seet 2de tilladene Fartøier afgaae fra Mannings Bayen, og tre andre underfeils paa Nordfiden af Landet; hvoraf ikke et kom til Toldstederne paa St. Croix.

Den af Majoren paaankede Feil i Toldens Angivelse paa St. Thomas for 95, som i Brevene var anført for 10000 Rd., er en Trykfeil, som let kan skionnes, og blev desuden tilligemed en anden af samme Slags erindret i Adresse-Avisen.

Autor til Brevene kan vel ikke have været uvidende om, at Tolden paa St. Tho-

mas

mas indbragte i Aaret 95 noget over 40000 Rd., og i 96, 62000 Rd., en Tilvext, der neppe har sin Grund i større Handel der i 96 fremfor i 95, men snarere deri, at Kiøbmændene, ved at betale mere i Told, vilde give Kongen en Slags Giengield, for den til deres Handels Betyggelse der stationerede Fregat. Thi at det næsten ganske kommer an paa Kiøbmændene selv, hvor stor Quantum af deres Vare, de vil fortolde, negter Majoren formodentlig ikke. I Begyndelsen af 96 skal Toldbetienterne paa St. Thomas være tilstaaet visse pro Cento af Tolden. Dette vil formodentlig bidrage til at Toldindtraderne blive større for Fremtiden.

Inter beviser bedre, hvor betydelig et Quantum Sukker der aarlig udsinugles fra St. Croix, end den Beregning, Majoren pag. 48 gjør over Produktet af en Plantage. Jeg maa endog tilstaae, at uagtet jeg længe har

-him

vidst

vidst Qvantummet var betydelig, trode jeg det dog ikke saa stort, som jeg af Majorens Skrift seer det er. Jeg vil afskrive hans egne Ord: „Udi en god Höst er man istand til „at avle af en Ager, særdeles god Land, 5 „til 7000 Pd. Sukker, naar det første Rör, „som kaldes Plante-Rör, første Gang ned- „kappes, og af andet og tredje Aars Op- „skud, som kaldes Rattuun-Rör, fra 2 til „4000 Pd. Sukker, alt ligesom Veirliget og „Jorden er og har været. I Almindelighed „venter man 3 til 4000 Pd. af en Ager Plan- „te-Rör, og 1 a 2000 Pd. af hele Planta- „gen rundt, det er, af alle de Rör, som „udi en Höst kappes; de bedre Plantager „venter endog meget mere.

Pag. 38 siger han videre, at der paa St. Croix var i 1792 Land plantet med Suk-
kerör 26,604 Agre,
i 1796 27,655

Mid-

Middeltaller omtrent 27000 Agre. Jeg er ikke Planter, men ofte har jeg förend, og i Begyndelsen af Höst-Tiden, reist Landet igiennem, og altid seet næsten alle Jordstykkerne begroede med Sukkerör, kun meget enkelte Stykker Jord, at ligge i Hvile, neppe saa meget at det efter mit Skiön- nende kunde udgiöre en 20de Deel af det hele dyrkede Land. Enhver Plantage har sine Jorder inddeelt i 10-20, og flere Stykker efter som Plantagen er stor til, og aldrig har jeg paa een Plantage seet mere end et Stykke Jord ligge i Hvile. Rörerne paa de Agre, som skal plantes paa ny, blive for det meste nedkappede 1, 2 a 3 Maaneder för Hösten ret begynder, og Jorden strax be- reed til Beplantning, som skeer med Toppen af de siden nedkappede Rör. Det Sukker, som frembringes af de gamle Rör, regner jeg til det Aars Höst, og neste Aar frembringer samme Jordstykke Planterör; og at Plan-

Plantererne i disse Aar, da Sukkerne har været saa dyre, har ladet saa lidet Jord, som mulig, ligge i Hvile, er let at slutte sig til. Desuden har der i de sidste Aar været planter mange af de saa kaldte Orahciti Rör *), som skal give meget mere Sukker af sig end de sædvanlige Rör, men og, efter Sigende, hastig udmarve Jorden; hvilket, om det er saa, nok fortjener Regjeringens Opmerksomhed.

Efter Foranførte troer jeg at kunde antage, at der hvert Aar har lagt omtrent 2000
Agre

*) Om disse Rör siger Majoren tilligemed Autor til Brevene, at de yde mere og bedre Sukker end de sædvanlige Rör. Men i Brevene hedder det tillige om dem, at de siges at udmarve Jorden hastigere. Denne ikke uvigtige Omstændighed ved dem findes ikke anført hos Majoren. Skulde den i øvrigt være sand, vil disse Rör nok neppe, som Majoren mener, bidrage til Koloniernes langvarige Flor, men vel til de nærværende Kolonisters Berigelse.

Agre i Hvile, og at 25000 Agre Sukkerrör er nedkappet i ethvert af de 4 sidste Aar. Middeltallet af 1 á 2000 Pd., som Majoren siger, man almindelig venter pr. Ager Plantagen rundt, er 1500 Pd., som, multipliceret med 25000 Agre, udgiör 37½ Million Pd. Sukker. Majorens Kalkul er gjort efter en maadelig Plantage, da han selv siger, at de bedre Plantager frembringe meget mere. Aaret 93 var, siger han, "et meget overordentlig frugtbart Aar."

Jeg troer derfor ikke at overdrive, naar jeg anslaaer sammes Sukker-Produkt til 50 Millioner Pd., og de paafølgende 3 Aar, som Majoren siger have været maadelige, ikke flette, for nogle og 30 Millioner hver aarlig. Efter Majorens Tabel pag. 39 passede ved Toldkammerne:

1793 - 24887 Fade Sukker v. 29,234,958 Pd.
formodentlig netto.

1794 - 15156

18,352,093

1795

1795-18204 A 0802 17,104,023 A

1796-18620 22,428,542

Naar man nu sammenligner det ved Toldstæderne udførte Quantum Sukker, hvoraf nogle Millioner Pd. er udklareret til Amerika, med foranførte Beregning over hvad Landet i disse 4 Aar har produceret, bliver det indlysende, at neppe de to trediedele af hvad Landet frembringer passerer Toldstæderne; og ikke meget over det Halve kommer til Moderlandet. Spørgsmaalet, som herved kunde gøres om hvor Resten bliver af, vil Enhver uden mig let kunde besvare. Mulig har jeg feilet i ovenanførte Beregning over Landets Produkter, endskiönt den er grundet paa Majorens egne Tabeller. Men jeg maa da og tilstaae, jeg ikke kan indsee, hvorledes han vil bevise det Modfatte, med mindre han vil legge det halve Land i Hvile.

Naar

Naar man læser Majorens Deklamation over Vestindianernes Taknemmelighed og særegne Godgjørenheds Dyd, hvorpaa han til Beviis anfører, at de i 95 og 96 gave 50000 Rd. til Slottets Opbygning og 10000 til de Brandlidte i Kiøbenhavn, maa man nesten forledes til at troe, han har anført disse Beviis, som en Slags Ironie. Thi for det første er Gaven, da den er givet engang for alle, ikke stor i Forhold til Verdien af de vestindiske Eiendomme, og meget liden i Sammenligning med de Fordele, som Kolonisterne høste af nerværende gunstige Tidspunkt, og den Tryghed, hvori de lever under den danske Regiering. Men naar man herved tillige erindrer sig det om Sukker-Udsmuglingen Ovenanførte, og at Indsmuglingen drives maaskee endnu videre, kunde man nok med Grund undre over, at Majoren har anført disse Gaver, som et stort Taknemmeligheds Beviis. Det eneste Beviis,

viis, jeg synes man kan udlede heraf, er: at ligesom de ringere Betiente ere, efter Majorens Sigende, lidet oplyste Folk, saaledes gives der og blandt de høiere og følgerig vel mere oplyste de, der ofte af Feiltagelse bevise det Modsatte af, hvad de vilde bevise.

Inden jeg slutter, maa jeg endnu tilføie et Par Anmerkninger: Majoren paaftaaer, at den i Brevene omtalte Planter skal have forbedret sin Plantage for henimod 100000 Rd. Dette troer jeg med Flere mindre har sin Grund i Virkeligheden, end deri, at det af Planteren er paaberaabt i hans Ansøgning om Dilation i Afbetalingen paa Laanet.

Ved at læse Taxations - Forretningen over Plantagen Konkordia, som Majoren siger at være skeet i sist afvigte Aar (altsaa 1 à 2 Aar efter at han folgte den, og kort før hans Afreise fra Landet), faldt det mig ind, om det ikke var mulig at der, ligesom

al-

altid har været Brug ved Fredslutninger, ogsaa ved Kiöbslutninger kunde gives en hemmelig Artikel, i hvilken man, vil jeg sætte, kunde love Kiöberen, at forhielpe ham til kongelig Laan paa hans Plantage, naar det nu tillige traf sig, at den var blant dem, der ikke havde nydt denne Lykke. Dog, det forstaaer sig, dette er blot en Idee.

Jeg troer nu at have sagt nok for at vise, fra hvad Synspunkt enhver Upartisk bør betragte saavel de oftommeldte Breve, som Majorens Skrift. Angaaende den Beskyldning for uædle Bevæggrunde, han gör Brevskriveren, da overlader jeg denne selv, at afbevise dette, om han finder det Umagen værd. Overalt troer jeg, man med ligesaa megen Grund kan opkafe denne Beskyldning mod den, der søger at skiule Misbrug, som mod den, der, for at forekomme det Offentliges Skade, opdager dem; og at

der

det i det Hele er ligesaa let at giøre denne Beskyldning, som vanskeligt at bevise den. At jeg i disse Anmerkninger har taget Brevskriveren i Forsvar, er fordi jeg troer, at det, han har sagt, er sandt, og skrevet i en god Hensigt. Jeg har betient mig af Anonymiteten, fordi jeg ikke har skrevet hverken for at erhverve mig höiere Embede eller Rang. Enhver Forfatter bör önske at blive troet for sine Grunde, og ikke for et Navn, der ofte lover mere paa Titelbladet, end det holder i Bogen. Min Hensigt har været at gavne mit Land; og, opnaaer jeg denne Belønning, kan jeg nyde den uden at være kiendt. Vel veed jeg, hvormeget der af Somme skraales imod Anonymer, men jeg troer, man svarer herpaa allerrigtigst med hiin Lovgiver: værre redelige, og J behöver ikke at være bange for Anonymer.

Urigtighederne

i de

141
saa kaldte

Berigtigelser

ved

Afhandlingen

om

de Danske Vestindiske Öers Tilstand,

rettede

af

Afhandlingens Forfatter

P. L. Oxholm.

Kiöbenhavn 1798.

Trykt hos Directeur J. F. Schultz,

Kongelig- og Universitets-Bogtrykker.

Endskiöndt jeg havde foresat mig, ikke at svare paa nogen anonym Forfatters Anmærkninger over mit Skrivt om Vestindien, saa bör jeg dog ikke lade det upaataalt, at Publikum misledes og bebyrdes med en saadan Samling af Urigtigheder, som den anonyme Forfatter af Berigtigelserne paa saa bestemt en Maade offentligten vover at fremsætte. — Jeg vil först lægge hans tvende falske Beregninger for Dagen, og derefter anmærke de övrige Urigtigheder.

Den först angaaer Gielden til Kongen, hvilken han dog selv Pag. 10 sætter i Tvivl, ved at skyde Feilen paa de Forfattere, han har afkopieret, og siden igien Pag. 12 med Undskyldning, at Autor af Brevene istedet for St. Croix meente alle de danske Öer. Hovedfeilen bestaaer deri, at alle de, som have anført det hollandske Laans Belöb, tale om hvad det var

ved Kiöbslutningen, og uvidende om, hvad dermed fiden er foregaaet, vedblive den samme Beregningsmaade, og ville maaskee ligeledes vedblive endog efter at hele Gielden er afbetalt. Min Status er angivet saaledes som den var 31 Decbr. 1796.

Rektor West angav i Aaret 1793, og efter ham de övrige, Hovedgielden til 4,000,000 Rdlr.

Efter at alle de forældede og utilstaaede Fordringer vare fratruckne, blev den visse Fordring ei mere end 3,485,000 Rdlr., hvilke 31 Decbr. 1796 vare nedbragte til 2,460,000 Rdlr., og fiden ved indbetalte Remisser fra forrige Aar endnu f. 400,000 eller Rdlr. 200,000; blev altsaa virkeligen ei mere pr. Balance end - - - - - Rdlr. 2,260,000

Det andet tilkiöbte Laan var f. 1,000,000; men den samme Debitör skyldte til et Handelshuus, som transporterte Fordringen til Banken, og begge ere af mig sammendragne under eet til Belöb f. 1,300,000 eller - - - - - 650,000

De 5 nye Laan ere - - - - - 353,008. 2. 1.

Kre-

Transp. Rdlr. 3,263,008. 2. 1.

Kredit-Bevisene - - - - - 50,000

Negerlaanet 600,000 Rdlr. V. C.,

hvorpaa er afbetalt 95,000 Rdlr. D.

C., refterer - - - - - 404,000

De transporterte Fordringer, som

af Banken ere imod Pant absolut

antagne, ere mig ikke nöie bekiendte,

og jeg vover ikke at giöre et Spring

af en halv Million paa eensgang.

Men de omtalte 500,000 Rdlr. ere

ingen Kongelig Fordring, derimod

ikkun antaget som Underpant for

de aarlige Betalninger, som Han-

delshuset selv her giör til bestemte

Tider, og hvorudi samme kredite-

res for hvad som er i det löbende

Aar indbetalt af Debitörerne, gaaer

altsaa aldeles ud af hans beregnede

1½ Millioner, refterer, foruden

ovennævnte Belöb, endnu omtrent 500,000

Er Rdlr. 4,217,008. 2. 1.

I min

I min Status anførte jeg de virkelige imod Pant udbetalte Laan allene for sig selv; fordi disse ere de, som egentligen klages over; de øvrige udelod jeg ikke, men vidste, den opmarkksomme Læser vilde let sammenstille dem, og troe, ligesaa vel som jeg, at paa disse i 1783 transporterte Fordringer vel ogsaa en Deel er afbetalt siden den Tid, ligesaa vel som paa det hollandske Laan, hvorpaa i de sidste 4 Aar er aarliggen remittert over 10 Procent af Rente og Kapital.

Jeg har anført det til Neger-Laanet Forfaldne som afbetalt. Mine Aarsager findes i mit Skrivt Pag. 35, hvortil jeg henviser, uden at agte paa min Tilrettesfatters Sarkasmer Pag. 17 imod Kolonisterne, som maaskee kunne svare med det Spørgsmaal: "Isald vi betalte saa slet, hvorfra fik De da de Midler, hvormed De nu, tilbagetrukken fra Handel, Skibsfart og andre Sysseler, i Roelighed henhidder, og moerer dem med at bagtale os?" Thi, hvis Rygtet er sandt, maae de troe, dette er Tilfældet med den, som ved Andres Hielp har samlet og udstødt al den Galde, disse Breve og Berigtigelser ere fulde af.

Den

Den anden Beregnings Feil er om den sandfynlige Höfts Bestemmelse.

Da jeg i mange Aar har været Planter, har jeg dog vel maattet lære mere om Dyrkningsmaaden, end Berigtigeren, som tilstaaer, han fik sine Indsigter ved at reise igiennem Landet. Der skal megen Driftighed til, efter saa liden Kundskab, som han viser at besidde, at opkafe sig til Dommer og Finance-Beregnere; men denne Driftighed spores allevegne i Brevene, som i Berigtigelserne, der ere skrevne i een og den samme Aand, og uden Tvivl med den samme Haand. Imidlertid fornöier det mig, herved at finde Leilighed til at bortrydde den Mistanke, man havde om min værdige og indsigtsfulde Ven Rektor West, som om han kunde have samlet og bekiendtgjort saa mange Urigtigheder, som disse Publikationer ere fulde af. — Berigtigelsesernes Forfatter klager, at min Stil fynder saa mangfoldigen imod Sprog og Logik. Men da jeg har forud forsonet min Bröde, ved offentlig Tilstaaelse om min Uformuenhed at skrive bedre, smigrer jeg mig med, at Publikum vil hastigere tilgive mig disse Feil, end ham alle de af ham logisk rigtigten

sam-

fammenfatte Urigtigheder, der vidne om hans Uvidenhed i de Ting, han vil bedømme. — Jeg har intet nedrevet af alt det Gode, jeg har læst om Vestindien, men jeg har udmærket hvad jeg troede ei burde fæstes Tillid til, og miskiender ikke Værdien af de Afhandlinger og statistiske Efterretninger om Vestindien, som ere bekiendtgjorte af Oldendorp, Thaarup, Schlegel og West, hvilken sidste især gav de fornemste Materialier til de to foran nævnte statistiske Efterretninger om Kolonierne. Hans Bidrag til Beskrivelse over St. Croix bliver altid, ved den skønne Stil og ædle Tone, i hvilken det er skreven, ved de gode og vigtige Anmærkninger, det indeholder, og de grundige Kunnskaber, det forraader hos dets Forfatter, et Skrivt, der gjør Hr. West megen Ære, uagtet det indeholder nogle Urigtigheder; men disse ere alle af den Beskaffenhed, at de hverken komme hans Forstand eller hans gode Hierte til Last, og jeg er forvissat om, at han er fuldkommen eenig med mig deri, at Feilen i hans første Efterretning er en Følge af Mangel paa egen Erfaring og paa den ved nøiere Eftertanke og Underfølgelser grundede Kundskab, som han

han siden saa rigeligen har indhentet. Jeg har tvertimod indskrænket mig allene til de Objekter, som Brevene i Magazinet især syntes mig at gjøre det nødvendigt at lægge Mærke til, og vil nu her fætte mine Beregninger om den aarlige Høst i et fuldstændigere Lys.

Jeg antager Middeltallet af det udi Sukker-Rør beplantede Land 27000 Agere. (Ved Ordet Agere finder jeg Anledning at rette en Feil i min Afhandling Pag. 48, hvor jeg ligner 10 Agere med 15 Tönder Land. En Ager indeholder 10,000 og en Tönde Land 14,000 Quadrat-Alen; 10 Agere ere derfor ikke mere, end omtrent 7 Tönder Land. Jeg har uden Tvivl ved en Feiltagelse sat 15 Tönder Land mod 10 Agere, istedet for 15 Agere mod 10 Tönder Land.) Jeg har Pag. 50 sagt, at man omplanter et Stykke Land hvert 5 til 7 Aar; altsaa hviler stedse i et Middeltal af Aar $\frac{1}{2}$ af det dyrkede Land. Min Irettesætter har enten overseet dette, eller ikke villet troe mig, naar han taler om $\frac{1}{20}$ Deel, som han paa Landeveiene har lagt Mærke til. Publikum maae dømme, hvem af os der staaer meest til at troe.

De første Planter nedlægges almindelig i Jorden i December Maaned. Det Stykke Jord, som er ældst plantet, eller som har de fletteste Rør i det foregaaende Aar, kappes, om de synes værd at males; men som oftest trækkes Røret op, og bruges ikkun Toppen til at plante, og Rørstumpen til Kreaturerne's Føde. Rødderne udgraves derpaa strax, paa det de ei skal opskyde paa ny, og Ageren beplantes med smaae Bønner eller Erter, der løbe i Ranker over Jorden, for at skiule den mod Solens Hede, uden at drage megen Saft af den. Dette Stykke Land giver saaledes lidet eller intet Sukker dette Aar, men henhviler indtil Efteraaret. Enten bruges dette Stykke Land, eller et andet dertil dæligere, til at plante Yams udi. Landet holes hertil ligesom for Sukker, men i mindre Huller, og beplantes udi August Maaned med Yams, der høstes næste Januar og Februar, hvorefter dette Stykke Land strax holes og beplantes med Rør, som blive modne og indhøstede 14 a 15 Maeneder derefter. Heraf sees, at dette Stykke Jord giver lidet eller intet Sukker udi næsten to Aar. Derimod har den megen Omarbejdning til Yams-Plantning, Frugtens Udgravning

ning og Jordens Igienomvæltning til Sukkerbeplantning gjort den saa løs, at Plante-Røret voxer desto bedre i den, og dette Stykke Plante-Sukker staar i Almindelighed bedst paa hele Plantagen. I April og Mai Maaned nedkappes alle Plante-Rørene; thi i Junii begynder en ny Opspiring ved de friske Safter, som i den Tid af Aaret opstiger i Rørene, og Sukker-Røret fordærves eller i megen Tørke forbrændes. Udi Junii og Julii Maaned oprydder man almindeligen de øvrige til Omplantning bestemte Jorder, som hvile indtil December og Januarii Maeneder, i hvilken Tid de holes og tilberedes, for i Februar og Marts at modtage den nye Plante, der igien tager 14 a 15 Maeneder at komme til Fuldkommenhed. Nogle Jorddyrkere plante i dette Mellemrum Mays, Patater, Tanje og andre hastig til Modenhed voxende Frugter i disse oprykkede Stykker Land; men man anseer det skadeligt for Jorden, og de bedste Plantere gjøre det meget fiendt. — Heraf er klart, at efter Plantagens Størrelse er aarligen fra 2 til 5 Stykker Land, hvert til 8 a 10 Agere i Størrelse, omplantede, og give følgende udi det Aar ingen Høst af sig. Endog den

den fattigste Planter omplanter aartigen 10 a 12 Agere Land, naar han eier en heel Plantages Grunde. — Naar efter et flet Aar godt frugtbart Veirligt indtraffer i Begyndelsen af Hösten, forledes nogle Plantere at forcere et Stykke Land, det er, at drive det uden for den almindelige Gang; i saa Tilfælde udgraves Rødderne ligesom Røret er afkappet, holes ufortøvet igien, og beplantes ligesom man fremgaaer med Afkapningen. Men dette er flet Dyrkning; meget fielden skeer faadant, og næsten aldrig, med mindre der haves en stor Forraad af Giødning at hielpe den saaledes mishandlede Jord med. — Dette Arbeide synes det eeneste, denne Berigtiger har lagt Mærke til, og er et fuldt Beviis paa, hvor lidet han kiender til Landets Dyrkning. — Tager man nu $\frac{1}{8}$ Deel fra 27,000 Agere, saa bliver omtrent 22,000 Agere at afkappe. Jeg siger i mit Skrivt udtrykkeligen, at mine Beregninger ere giorte for et godt Aar og over særdeles godt Land. Naar man altsaa tager 1793, i hvilket Aar 29,234,958 Pund Sukker bleve ved Toldstederne afskibede, foruden det Antal, som jeg selv Pag. 16 har formodet at være udsneget, saa vil man see, at mit

mit Overflag ikke er urigtigt. Hans Berigtigelse forskaffer mig altsaa herved et nyt Beviis for min Beregning, som jeg för ikke havde lagt Mærke til; jeg kan derfor med Ret paastaae, at min Irettefætter giör just, hvad han Pag. 28 og 30 i sin Berigtigelse bebreider andre: han beviser det Modsatte af hvad han vilde bevise, og han lover paa Titelbladet mere, end han holder i Bogen.

Jeg troer derfor at kunne fortiene mere Tiltroe end han, naar jeg, efter den Kundskab jeg ved Erfaring og eget Arbeide har erhvervet mig, anslaaer Hösten saaledes:

Udi de 4 Aar fra 1793 til 1796 virkedes i et Middeltal af 22000 Ager Land 18714 F. Sukk. v. 21,779,899 Pd.
 Paa Landet konsumeres 1000 — — 1,250,000 —
 og maaskee udsniges 1000 — — 1,500,000 —

I alt 24,529,899 Pd.

som udgiör omtrent 1000 a 1100 Pund Sukker pr. Agerland, som afkappes. I Aaret 1793 blev uden Tvivl 33 a 34 Millioner Pund virkede, som svarer til 1500 Pund pr. Ager. Paa nogle Plantager virkedes vel mere, men derimod paa de biærgede og mere

for Törke udfatte Plantager meget mindre. Der ere vel og dem iblandt, som ere meget vel tilfreds, naar de giöre et halvt Fad eller 6 a 700 Pund Sukker pr. Ager Land som afkappes; — hvilket alt dog er overensstemmende med mine Tabeller og Anmærkninger, da derimod Forfatteren af Berigtigelferne drömmer om 50 Millioner Pund, og enten forfætligviis eller af Skiödeslöshed har overfeet alle de af mig opgivne Data, hvorefter han kunde og burde have gjort fine Beregninger, derfom hans Selvtillid havde tilladt det. Men han har drömt efter lös Giennemlæsning af mit Skrivt, ligesom han har sluttet paa hans flygtige Reifer igiennem Landet; — og det ene som det andet er da og derefter.

Jeg har endnu at anmærke nogle af hans aanbare Urigtigheder, for ikke at give dem et værre Navn.

Det er ufandt, hvad han siger Pag. 13, at Major Söbörkers og min folgte Eiendom ere de störste, näst den som tilhörer de Grevelige Schimmelmansske Arvinger. Den allerstörste Eiendom paa Landet er Johann Jacob Dewints, fordi den er sammenhängende og indeholder $7\frac{1}{2}$ Plantager eller 1125 Ager Land; der-

dernäst Isaac Markoes Arvingers, som indeholder 6 sammenhängende Plantager eller 900 Agere. De Schimmelmansske Plantager, som ligge adskilte, tiligemed over 20 flere, ere langt större end vores vare; de komme ikkun med iblandt de middelmaadige i Störrelse og Godhed.

Det er ikke sandt, hvad han anförer Pag. 14, at George Biggs fik Laan, hvormed han kiöbte Gods i Irland for sin Sön. Denne Mand har aldrig faaet Laan af Kongen, men var een iblandt dem, hvis Giæld var indlemmet i det store hollandske Laan, som Kongen kiöbte i 1786. Dengang blev Gielden anseet som slet; men den hele Summa er nu bleven saa sikker som nogen anden, og en god Deel er derpaa afbetalt.

Han nægter Pag. 15 at have villet injuriere nogen personlig eller fornærme Embedsmænd og Regieringen; — dog tilstaaer han selv, hvor upasseligt det var, at angribe en privat Mands Karakter, og giör en ligesaa slet Undskyldning derfor. Hvorpaa udgaaer Indholdet af andet og tredie Brev, uden paa Klager imod Regieringen, fordi den ikke egenmäktigen

gen vilde understøtte de Søefarendes Paaftand imod Planterne? Er det ikke at formode af disse tvende Breve, at Autoren var iblandt de Lidende, og at, hvis Planterne havde givet $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Skilling mere i Fragt, havde maaskee alle været befriede for hans Bagtaalelse?

I det fjerde Brev gientager han, hvad andre forhen paa adskillige Steder have sagt om Danmarks Handel til Vestindien, og ender med det Raad, at man ikke maatte indskrænke Handelen paa St. Thomas. Havde han tilfat, at det var at ønske, Indførselen af vestindiske Produkter til Altona kunde giøres med ligesaa liden Bekostning, som til Hamborg, saa havde han dog sagt noget Godt i denne Anledning; thi Kiøbmændene sende nu alting til Hamborg, og intet til Altona, uden hvad de nödvendigen maae, fordi Omkostningerne paa dette sidste Sted ere meget større, end i Hamborg, og Altona vil dog, formedelst dets Lethed at faae tyske og andre fremmede Vare, stedse blive det fornemste Sted i Danmark, hvorhen St. Thomæ Handel kunne trækkes. Men til alt dette kiender han ligesaaalidet, som til alt det andet han skriver om.

Pag.

Pag. 18 paaftaaer han, at da Planterne ei betale deres Gield, maae de remittere deres Penge til England og Amerika, — og satirisk tilføier han, at jeg kan forklare dette ligesaa godt som Ordet Intet. Enhver veltænkende Mand vil vist sande med mig, at jeg har kun søgt at befrie dette Ord, hvilket jeg dog aldrig hørte nogen bruge, fra det Odium, han behagede at belægge det med i sine Breve. Jeg paataager mig ikke at bestemme, hvad andre Folk giøre med deres Midler; men det er upaatvivleligt, at Planterne have aldrig i saa kort Tid anvendt saa meget paa deres Eiendommers Forbedring, som i disse sidste 4 Aar.

I Følge min Status have Planterne paa St. Croix i denne Tid tilkiøbt i alt 4499 Negere, deraf har Kongen forundt Laan paa 2567 a 200 Rdlr.; Overskuddet 150 Rdlr. er af dem selv betalt med Rdlr. 385,050 1932 Negere have de kiøbt af egne Midler a 350 Rdlr. - - - - - 676,200 Paa bemeldte Kongelige Laan er afbetalt - 95,000

1,151,250

14 Vind-

Transp. Rdlr. 1,151,250

14 Vindmøller, til ufelig Lettelse for
de Arbeidende, ere i denne Tid op-

bygte, a 10,000 Rdlr. - - - - - 140,000

Der ere 895 Muulefler og 38 Heste til-
kiöbte, a 125 Rdlr. - - - - - 111,875

Er Rdlr. 1,403,125

foruden mange andre kostbare Indretninger, som ere
giorte paa Plantagerne, hvorved Indvaanerne have gi-
vet upaatvivlelige Vidnesbyrd paa deres gode Villie
og alvorlige Bestræbelse at medvirke, saavidt de
kunne, til det velgiørende Öiemed, som vores milde
Regiering figter til. Jeg kiender en Planter, som
forsikrev fra Antigoa og Mountferrat for 5000 Rdlr.
Planter af Otahite-Rör; disse folgtes paa Stedet
til 5 Rdlr. for Hundrede, og en stor Summa er hertil
af Planterne anvendt, for hastigere at faae en Forraad
af Rör, der lovede faa meget, og som ingen uden
gamle fordomsfulde Folk, der sætte sig imod al For-
andring, kunne drömmen om at skulle udmarve Jor-
den mere end de gamle Rör. Erfarenhed har paa de
Öer, hvor de allerede havde været 5 a 6 Aar förend

de

de kom ned til os, beviist det Modfatte. Jeg troede
det derfor ikke Umagen værd, at lægge Mærke til
denne ugrundede Frygt, hvilket han nu bebreider
mig; men han drager alle sine Berigtigelser, som
han rettere burde kalde Opdigtelser, fra Rygten, der-
for ere hans Fortællinger ligesaa paalidelige, som
disse. Jeg formoder, de gamle Rör vare maaskee i
Begyndelsen, da de bleve bragte til Öerne, ligesaa
gode, men ere siden udartede; og mueligen vilde det
være godt, af og til at forandre Planten, ligesom man
i Europa forandrer Sæden.

Paa samme Side giör han et fiklende Angreb paa
den Mand, som enten selv eller ved underordnede
Interessentere kiöbte hele Neger-Ladninger, og haa-
ber derved at kaste en Mistanke paa denne Mands
Handlinger. Jeg er een iblandt 6 eller 7 andre Hand-
lende, og maaskee den han figter til, der kiöbte el-
ler, som det der kaldes, optog Negerkibene, det
er, enten kiöbe Ladningen for en vis Priis, eller in-
destaae Kapitainen for en vis Summa imod 10 Pro-
cent Kommission og staae del credere for Salget; thi
disse fremmede Skibe have ikke Tid og Leilighed at
ligge

ligge længe eller give Kredit til Kiöberne, maae derfor gaae bort og søge et andet Marked, naar de ei kan blive af med deres hele Ladning under eet. Dog kiöbte jeg aldrig skiult eller ved andre underordnede, men offentlig under mit Navn, og anmeldte Negerne til Salg i de offentlige Aviser. Jeg paataaer, at have derved gjort Landet væsentlige Tienester, som af alle Veltænkende med Taknemmelighed bleve erkiendte; thi naar andre Ladninger bleve størstedel solgte til Udførsel, fordi høiere Priiser kunde erholdes paa andre Steder, end i Landet, saa solgte jeg for ringere Priis til Planterne; og Indvaanerne paa St. Thomas og St. Jan bleve af mig hiulpne. De kunde der ingen Negere faae til Kiöhs, fordi de spanske Kolonier droge alle der indførte Negere udaf Landet, til mere Fordeel for Kiöbmændene, end om de havde solgt til Planterne paa lang Kredit. Jeg frygter derfor ingen af de skumle Anmærkninger, han er saa skaansom at holde tilbage og saa ædelmodigen bruger allene til at true med.

Det er ikke sandt, hvad han siger Pag. 26, at hans Beregninger ere grundede paa mine Tabeller.

At

At det ikke forholder sig saa, har jeg forhen klarligen beviist, forbigaaer det derfor her.

Pag. 28 udbryder lumsk Ondskab imod mig i Anledning af Salget af min Plantage, hvorved han forudfatter hemmelige Artikler. Hvad kunde man dog ikke giøre af denne Berigtiger, naar man vilde offentlig fremfatte Formodninger, grundede paa formodede Hemmeligheder? — Kiöberen af min Plantage har udbetalt mig den Balance, mig tilkom, paa en saare ubetydelig Deel nær. Plantagen er under første Hypothek i Holland, under anden Hypothek til et Handelshuus her i Byen, som skylder igien en Summa til Banken, hvoraf neppe betaales mere end 3 Procent. Jeg kan derfor ingen Interesse have for noget Laan. Men naar Handelshuset og Kiöberen ere eenige, og kunne bevirke en Omhytning af Fordringen, hvorved Courant-Banken, som er Kongens, faaer sikkert Hypothek istedet for en lös Fordring, og $4\frac{1}{2}$ Procent i Renter istedet for 3 Procent indkommer i Bankens eller Kongens Kasse, saa troer jeg dette vilde være en saa fordeelagtig Transaktion, som nogenfinde kunde giøres, og kunde ikke hen-

reg-

regnes til noget intereffert Laan for nogen, uden alene for Kongens Kaffe, allerhelst da ingen Penge derved udbetales, og folgelig ingen Misbrug kan finde Sted derved. Jeg for min Part önsker, baade som Embeds- faa og som privat Mand, at alle de til Banken transporterede Fordringer kunde faaledes forfikkres.

Pag. 29 vilde han gjerne giöre mig mistänt för, af uädle Hensigter at ville skiule Misbruge. Det Kollegium, jeg har haft den Ære at tiene under, kiender mine Handlinger i dette som i alt andet. Jeg underkaster mig dets Domstoel. Det veed, hvorledes jeg fik Sæde i Regieringen, og hvad mine Forfatter ere för Främtiden. Jeg skylder ingen uden dette, dettes Overherre og min egen Samvittighed Regnskab för mine Handlinger som Embedsmand, og för mine Hensigter angaaende den Stilling, jeg, efter min närvarende Forfatning, bör attraae i det borgerlige Selskab. Jeg har aldrig villet skiule de Misbruge, som sikkerligen finde Sted ved Toldvæsenet i Vestindien, ligesaa vel som her og alle vegne i Verden; og jeg har Pag. 76 yttret mit Haab, at en ny Indretning vil häve en Deel af dem. Alle denne Forfatters Spidsfindigheder

og

og falske Beskyldninger anfögte mig derfor ikke. Glad ved mine Forefatters Bifald, og stolt af det Held, at have forladt Vestindien med Indvaanernes Yndest og Tillid, tör jeg frit regne mig iblandt dem, som, i Medhold af den Sentence, med hvilken han ender sine urigtige Berigtigelser, ei frygter nogen anonym Skribent, hvem han endog maatte være, men foragter dem, der under Anonymitetens Skiul og Patriotismens Maske söge ved Opdigtelser, ved underfundige og tvetydige Udladelser, at skade deres Medborgeres gode Navn og Rygte. Og jeg erklärer herved: at dette er den sidste Gang, jeg i denne Anledning skal tage Pennen i Haanden, med mindre min Modfiger som en kiek og sandhedelskende Mand offentlig navngiver sig, paa det vi begge, lige vel kiendte, kunne med lige Vaaben möde hinanden, og underkaste vores Handle- og Tänkemaade et rigtigt skiönående Publikums Dom.